

EGET UPPDRAG

PROVEEKSEMPLAR

Kr. 25,-

EGET UPPDRAG

**ÅTTA KONSTNÄRINNOR
MED TEXTIL UTGÅNGSPUNKT**

INGER ANDERSSON

KARIN EGERTZ

MARGARETA KLINGBERG

KARIN MILTON

INGRID RÅDMARK HELLSTRÖM

HANNA SJÖBERG

MAJGRET SKÄRRHOLK

ANNELIE WEMSTAD

Under julperioden 1990 visas i Södertälje konsthall en utställning med åtta kvinnliga konstnärer samlade under rubriken **Eget uppdrag**. Konstnärerna känner varandra sedan utbildningstiden på Konstfackskolan i Stockholm där de gick på den textila linjen i början av 1980-talet.

Utställningen i Södertälje konsthall är deras första gemensamma och betecknande nog innehåller den just inga textila konstverk i traditionell bemärkelse. Titeln **Eget uppdrag** antyder att för den moderna textilkonstnären är de stora beställningarna sällsynta. I stället arbetar man "på eget uppdrag", man skapar för att det är en inre nödvändighet.

Under de senaste tjugo-trettio åren har textilkonsten förändrats på många sätt. Den traditionella väven med en specifik funktion har alltmer frigjort sig från sin bestämda roll och närmat sig det fria konstnärliga uttrycket. Vävar i nya material blir tredimensionella, går ut från väggen, hänger fritt i rummet, bildar rum och skapar nya upplevelser. Den textila skulpturen har blivit född och därmed är fältet fritt för nya tankar och experiment.

Det finns också hos konstnären i dag en vilja att försöka fånga in en bit av naturens eget kretslopp. Konstnären går ut i naturen, iakttagar forsens brus, säden som växer, processen som ständigt arbetar på att växa, blomma, vissna, försvinna och börja om på nytt. Konstnären kan i sin konst inte påverka förloppet i naturen, bara tolka det eller försöka efterlikna det.

Margareta Klingberg visar "Skogsarbete", ett flätverk av vidjor, kvistar och rötter och som en gång varit uppställt i naturen. Naturens eget material har sinnrikt flätats till ett konstverk.

Margareta Klingberg och studiekamraterna från Konstfackskolan **Karin Egertz** och **Majgret Skärholm** ägnade sig en sommar åt upptäckter i den ångermanländska naturen. De sökte inspirationskällor och fann dem dels i landskapet dels i kunskaperna om det

traditionella, uråldriga sättet att använda naturens eget material i det dagliga arbetet. Hur man binder kvastar, flätar såll, knyter fisknät. Sådana kunskaper människan haft i långa tider, så djupt förankrade hos en del, men så lätta att glömma bort när vi aldrig behöver dem eller frågar efter dem. "Undersökningarna" sommaren i Ångermanland resulterade i en gemensam utställning på Galleri Konstfack under rubriken "Textil i landskapet" 1984.

Här i Södertälje konsthall visar nu **Karin Egertz** textiltryck i flera skikt i sin "Macroserie". Ett egenhändigt konstruerat mönster varierar på temat "varande kontra skeende – mönster med förändring" som konstnären själv uttrycker det. **Majgret Skärholm** gör installationer av målad och vaxad bomullsväv formad till skulptur i kombination med omlindade ben i betong på sockel. Installationen är ett sätt att ge skulpturen en påtaglig rumsverkan, låta den ingripa i rummet. **Hanna Sjöbergs** installation består av objekt och fragment ur kvinnans och mannens tillvaro sedd ur ett kvinnligt perspektiv med punktbelysning som på teatern. En grupp båtformade skulpturer i segelduk och bambu har **Ingrid Rådmark Hellström** skapat. Titeln "Anima I, II, III" antyder kontakten med forna och främmande kulturer. En svit av kistor i gips hör samman med båtarna och ruvar på sina hemligheter. En installation av **Annelie Wemstad** alluderar på ett citat av den amerikanska författaren Gertrude Stein "Rose is a rose is a rose is a rose." **Inger Andersson** bidrager här med en svit variationer på arkitektoniska former målade på strukturerad botten. **Karin Milton** arbetar med porträtt i blandteknik på duk under temat "Kommunarder".

Dessa åtta konstnärer visar i Södertälje konsthall en omväxlande utställning där vi får ta del av tankar och uttryck vår tids konstnärer är engagerade i och uppfyllda av.

Pia Thunholm

TEXTIL KONST ELLER BARA KONST!

Diskussionerna inom konsten pendlar mellan att gälla ismer och material och då i synnerhet när det gäller material som "traditionellt sett" inte förknippas med vad som ses som tillhörande "de sköna konsterna".

Som betraktare av just en utställning som denna med 8 kvinnliga textilkonstnärer, blir frågan igen aktuell om detta är "konst" eller "textil konst". Frågan kanske först tycks både överflödig och kvasi, men efter alla år i debatten om "vad är konst" sedan Marcel Duchamp ställde ut sin flasktorkare och pissoar har diskussionerna gått heta om konstbegreppet. Och vad är konst egentligen?

Inte kan väl materialet ha en avgörande betydelse i dagens debatt hoppas man, men ack det har den och ofta till den grad att man undrar över varifrån vissa debattörer hämtar sin energi för att med all sin retorik försöka hänföra bl a de textila materialen för evigt förpassade till den "konsthantverkliga kostymen"??

Att textila material som idag utan hänsyn till historiskt ursprung används av konstnärer i skapandet av nutida konst inser säkert var och en att det är en naturlighet och inget att ifrågasätta. Ta till exempel Mariana Ekners utställning i juni 90 i Stockholm (Periscope) där hon visade en skulptur bestående av tio efter varandra hängande tyllshok, på vilka hon hade screentryckt ett s.k. fantomansikte "ANINA" som sedd rakt framifrån bildade en illusion av tredimensionell skulptur. Ingen av de väletablerade kritikerna i Stockholm hade några som helst funderingar kring vilket material som använts, utan koncentrerade sig på uttrycket och den egna upplevelsen i förhållande till bilden och det konstnärligt innovativa. De största belackarna var skam nog, textilkonstnärer, som i någon slags självhävdelse och konkurrens var tvungna att konsthistoriskt "sätta konstnären på plats" genom att dels informera om att detta var "väl inget nytt under solen", och det hade den och den gjort långt innan osv. Vad jag vill säga med att ta upp denna problematik inför

en ny utställning av konstnärer som använder sig av textila material, är att påpeka att uttrycket är det viktigaste i arbetet med konst. Inte vem som har rätt att använda eller inte använda vissa material eller uttryck för sitt behov av att gestalta sina känslor. I musiken får man "stjäl" sju takter var det någon som sade en gång. Med detta i tanken vill jag att vidsyntheten inför uttrycket måste få utrymme och inte det konservativa skråtänkandet kring materialens användning.

Hur är det då beställt med textilkonsten eller skall vi hellre säga konstens yttrandefrihet idag. Klarar vi av att uppskatta uttrycket? Klarar vi av att respektera arbetet med textil konst som konst eller måste vi alltid klassificera det och behålla det kvar i konsthantverket för att det inte skall oro oss och ge oss en känsla av falsk "varudeklaration", d.v.s. skomakare stanna vid din läst. Att jag tagit upp ovanstående är för att för konstnärernas fortsatta debatt om vad konst är och därmed också vem är konstnär (?) är en ständig hämsko för alla inblandade. Jag anser att den som själv utnämner sig till konstnär är det och det som den uttrycker med s.k. "icke konstnärliga material" är konst.

Varför denna tjatighet om detta. Jag tror att man inte nog kan påpeka att betraktaren måste frigöra sig från traditionen om han/hon är intresserad av att ge utrymme åt något nytt och på så vis genom sin öppenhet ge framtiden nya "ord" att använda i sitt språk. Viktigt är just då att de som håller på med (textil)-konst inte skall använda för mycket tankegång och energi till försvar av det egna uttrycket och just denna upphängning kring materialen.

Ser man på det som idag skapas av ny ung konst är den (nationellt eller internationellt) inte en fråga om materialens uttryck utan mycket mer en språkfråga. Ett språk som böjer och bänder sig i takt med samtiden för att på så vis ge rättvisa åt de samtida känslor konstnären eller betraktaren har för att få en dialog. Skulle man då som konstnär (oavsett material och teknik) hela tiden vara tvungen att ta hänsyn till dessa argument om material och tillhörighet, blir det frusterande och därmed hämmande av det poetiska uttrycket.

Jag önskar att fler hade det mod dessa konstnärer har som nu ställer ut på Södertälje konsthall, och visar sina högst personliga sätt att uttrycka sig konstnärligt. Att de hittat varandra och samarbetar kring en utställning får vi som betraktare vara mycket glada för.

VÄVERSKAN SOM FÖRSVANN

En annons för vävstolar som var vanlig i början av 1980-talet visar en väverska arbetande med opphämta och dragrustning i avskildhet i ett spatiöst rum med mexi-tegel och friliggande takbjälkar. På andra sidan ett franskt fönster tar mormor hand om barnen i ett slags vinterträdgård. "Standard från Glimåkra" lyder texten som om den omgivande komforten var ett resultat av väverskans arbete.

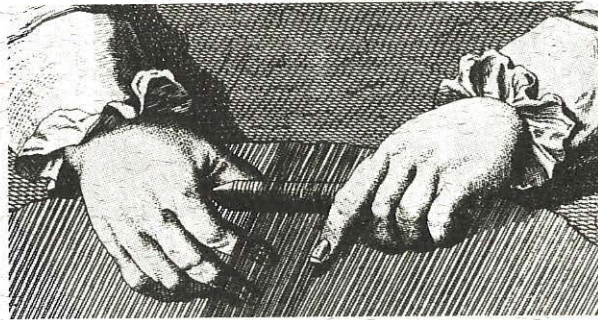
Bilden visar en rad motsättningar som varje väverska brottas med i sitt liv och som alla är lösta på bilden. Den improduktiva och tidsödande arbetsprocessen står i kontrast till den sorgfria framtoningen.

Vid samma tid satt jag själv och vävde trasmattor i en nedlagd byskola i Västernorrlands inland. Strax före kärnkraftsomröstningen var energipriserna ännu låga men mitt medvetande sa mig att det fanns en motsättning mellan min låga produktionstakt och uppvärmningskostnaderna för den vackra men dragiga lokalen. Samvetet drev mig ut på ett kalhygge där jag bärgade ett ansenligt traktorlass med björkved att mata skolans kamin med. Där satt jag ändå och undrade vem kvinnan på bilden var.

Om hon höjt sig från hobbynivå till ett professionellt plan har hon inkomster av sitt vävande. Men förklarar det den påkostade tillbyggnaden till villan? Arbetar hon med en väv till rehabiliteringskliniken för utvecklingsstörda vid regionsjukhuset är hon under tidsmässig och ekonomisk press. Hon har fått studieskulder. Hon måste hålla produktions-takten uppe för att inte gå back på arvodet. Och ute i vinterträdgården skymtar problemet. Barnet är hemma från skolan långt innan väverskans arbetsdag är slut. Fritids och dagis är inte med i bilden. Å andra sidan är barnet en del av lösningen på dilemmat. Få erkänner det men många har erfarit att den generösa familjepolitiken långt mer än kulturpolitikens begränsade strategier hjälper konstnärer att lappa ihop ekonomin.

stannar hemma och väver sitt hemlands ranor sedan hon fått barn. Någon barnvakt behövs inte. Spädbarnet somnar snällt till det angenäma ljudet av skyttel, bom och trampor. Det övertygar mig utan vidare. Men min son går i första klass. Skoldagarna är överraskande korta. En dag i veckan är han ledig. Han har kamrater med sig hem. Eftermiddagarna försvinner tillsammans med varm mjölkchoklad...

Väfstolsreklamen återkommer under några år. I luftiga rum, alla med stora fönster mot trädgårdar eller natur, sitter väverskan med sin skrymmande och självupptagna hantering och framställer fintrådiga hemslöjdsalster. 1982 ser jag henne för sista gången. Sedan ersätts hon av en punkig tjej som visar upp en matta med grova och effektiva inslag. Hon ser nöjd ut och jobbet har uppenbarligen gått fort. Av väfstol och miljö syns inte en skymt. Har hon blivit utkonkurrerad av sin man? Har han lagt beslag på den mysiga hobbylokalen för att kunna bygga om sin motorcykel? Hantverk som hantverk. Väverskan försvinner ut ur reklamen och tiden.

Detalj ur Diderots Encyclopaedia, ca 1770

1990 tar jag fram bilden igen och ser den plötsligt som en framtidsvision. Här är hon tillbaka vid sin väfstol. Men de två rum som syns är inte del i en förmodad enplansvilla av atriumtyp utan de enda i väverskans nya kompakta hem. Hon är en textilkonstnär som flyttat sin hantering till hemmet då lokalhyrorna blivit så höga att hon inte kan hålla sig med ateljé och kollegor på stan. Hennes pensionerade mor har också flyttat in. För henne är det inte lönt att betala hög hyra för en ensam etta i en annan stadsdel. Nu vaktar hon väverskans kikhoste-sjuka förstaklassare. Väverskan hinner inte för sitt arbete. Hon har

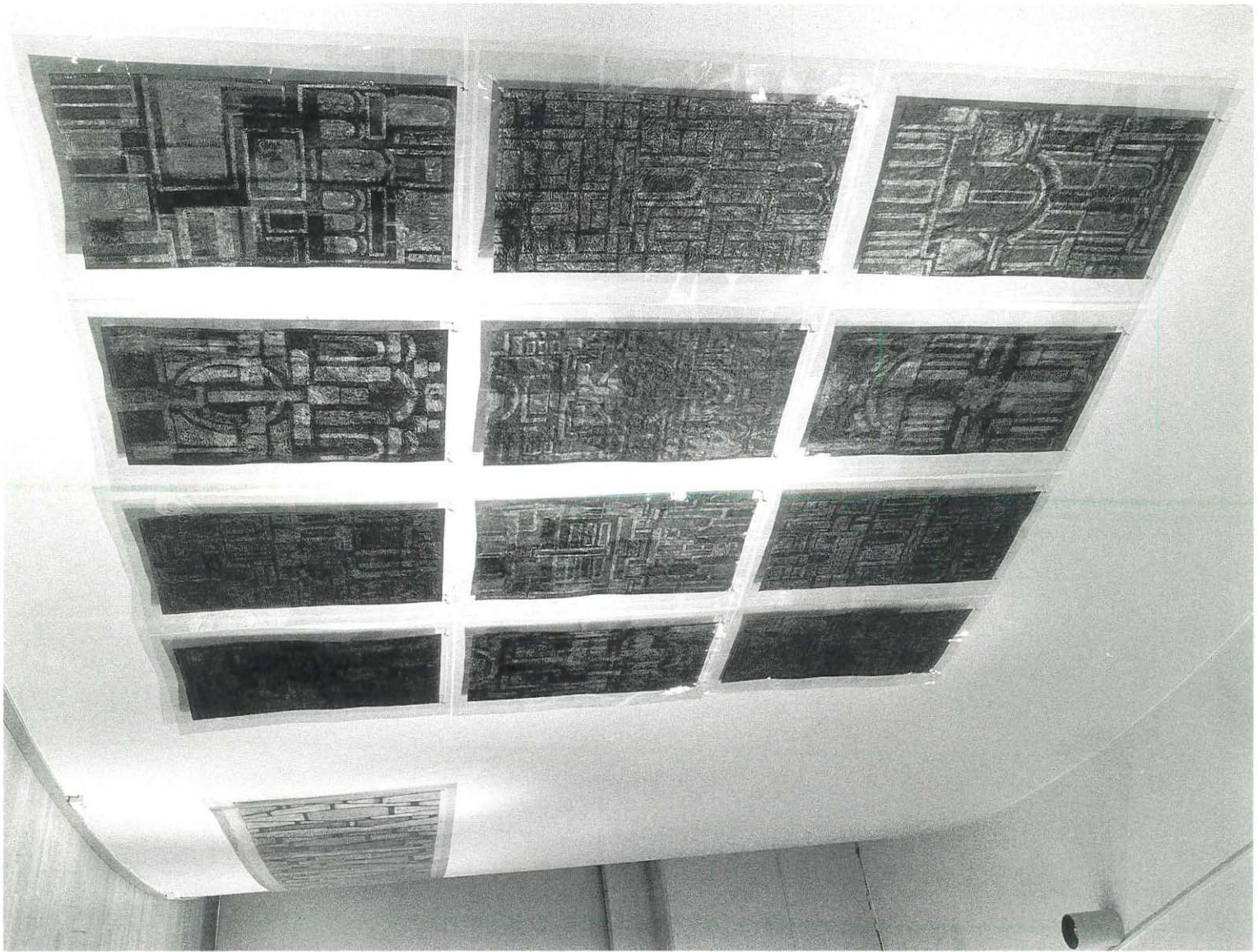
låg inkomst och låg dagpenning för vård av sjukt barn. Hennes man kommer inte ifråga. Han håller sig för det mesta borta från hemmet för att håva in vinsterna av 1991 års skatte-reform.

Under 80-talet hade vår väverska en hel del offentliga uppdrag. Hon arbetade gräns-överskridande och stod inte främmande för material som betong, emalj och handgjort papper. Hon fyllde ljusgårdar i några statliga verk och var en av dem som skissade konstnärliga förslag till spärrar i tunnelbanan då spärrvakterna rationaliserades bort. Men inget av förslagen antogs. I stället hämtades begagnade vändkors från T-banan i Leningrad.

Skisserna till tunnelbanan var ändå en konstnärlig höjdpunkt. De erinrar om de gulnade utopier vi kunnat se från 20-talets sovjetiska avant-garde. Dessa rytmiska pensel-drag och anspråkslösa blyertsteckningar som egentligen är förslag till bussterminaler, presskiosker, till och med hela stadsdelar – och som inte heller förverkligades.

Men i 90-talets mitt framställer väverskan randiga yllevävar som passar till soffkuddar och rumsavdelande draperier. Nu har människor så till den grad dragit sig tillbaka till hemmen att det uppstått efterfrågan på sådant. Med färre rum per individ måste man skapa avskildhet på andra sätt än med väggar och stängda dörrar. Draperier, med sin måttliga bredd, går att producera i ett hem. Konsthantverk och hemslöjd har helt enkelt uppvärderats. Hon producerar just den sortens brukskonst som debatten efterlyste i slutet på 80-talet.

Inkomsten är inte hög men det uppvägs av den stämning hon på något vis skapar med sin ständiga närvaro i hemmet. Hennes man övertygar henne då de resonerar ekonomi. Att hon kan utöva sitt konstnärskap hemma får trivsamma bieffekter, tycker han. Det gemensamma hemmet förskönas. Arbetet går att kombinera med långkok, brödbak, barn tillsyn och viss sömnad. Viktigast är ändå att hennes skapande i hemmets vrå ger honom förhöjd status utåt. Att hon kan ägna sig åt denna relativt olönsamma produktion signalerar att han själv drar in höga inkomster och denna indirekta markering stärker honom i karriären. Det är en ren tillgång.

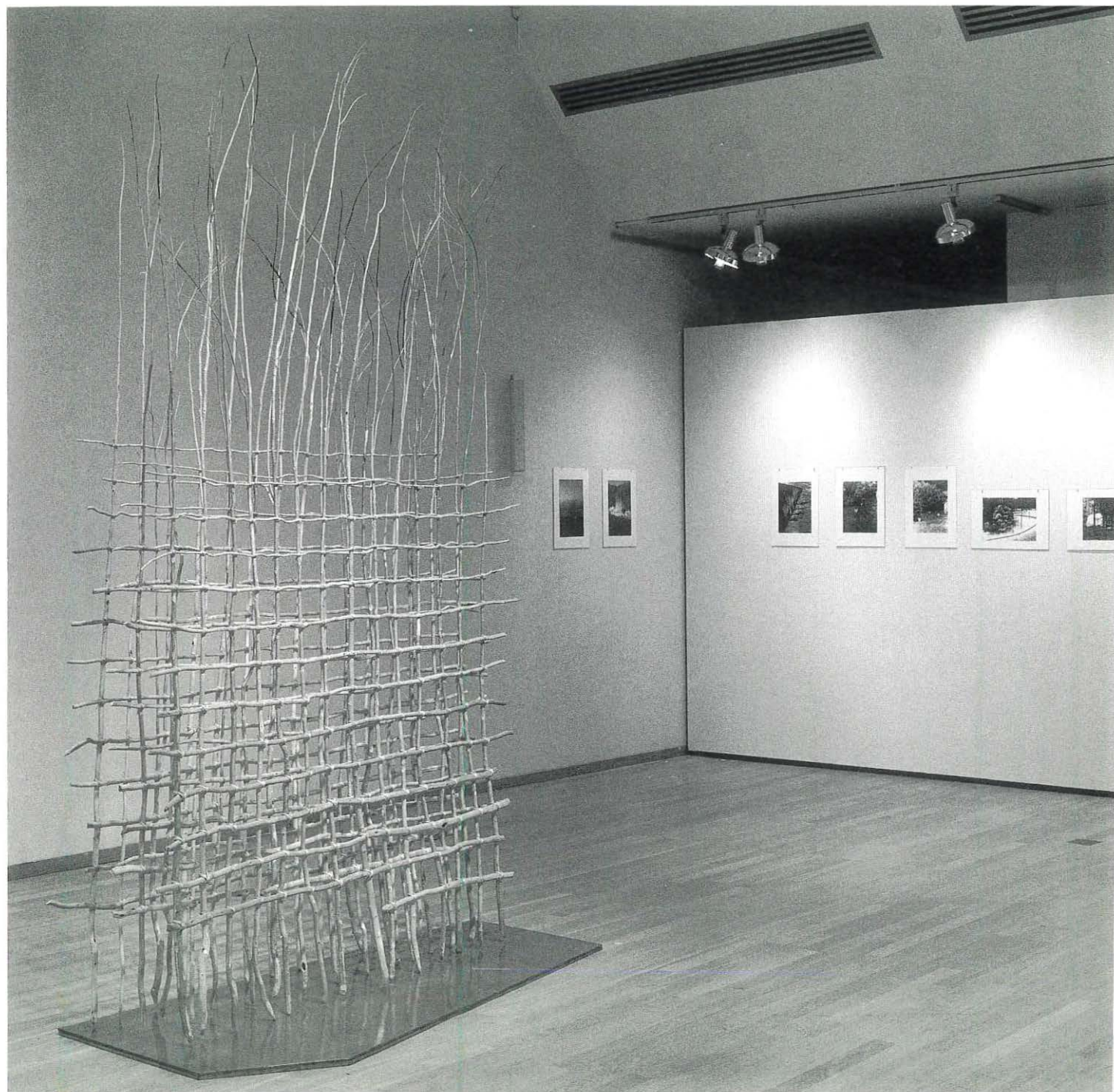

Inger Andersson: Det är som om tingen väntade på någon storartad händelse men INGENTING ÄGER RUM
blandteknik

Karin Egertz: Macro 3x&n no I och II textiltryck

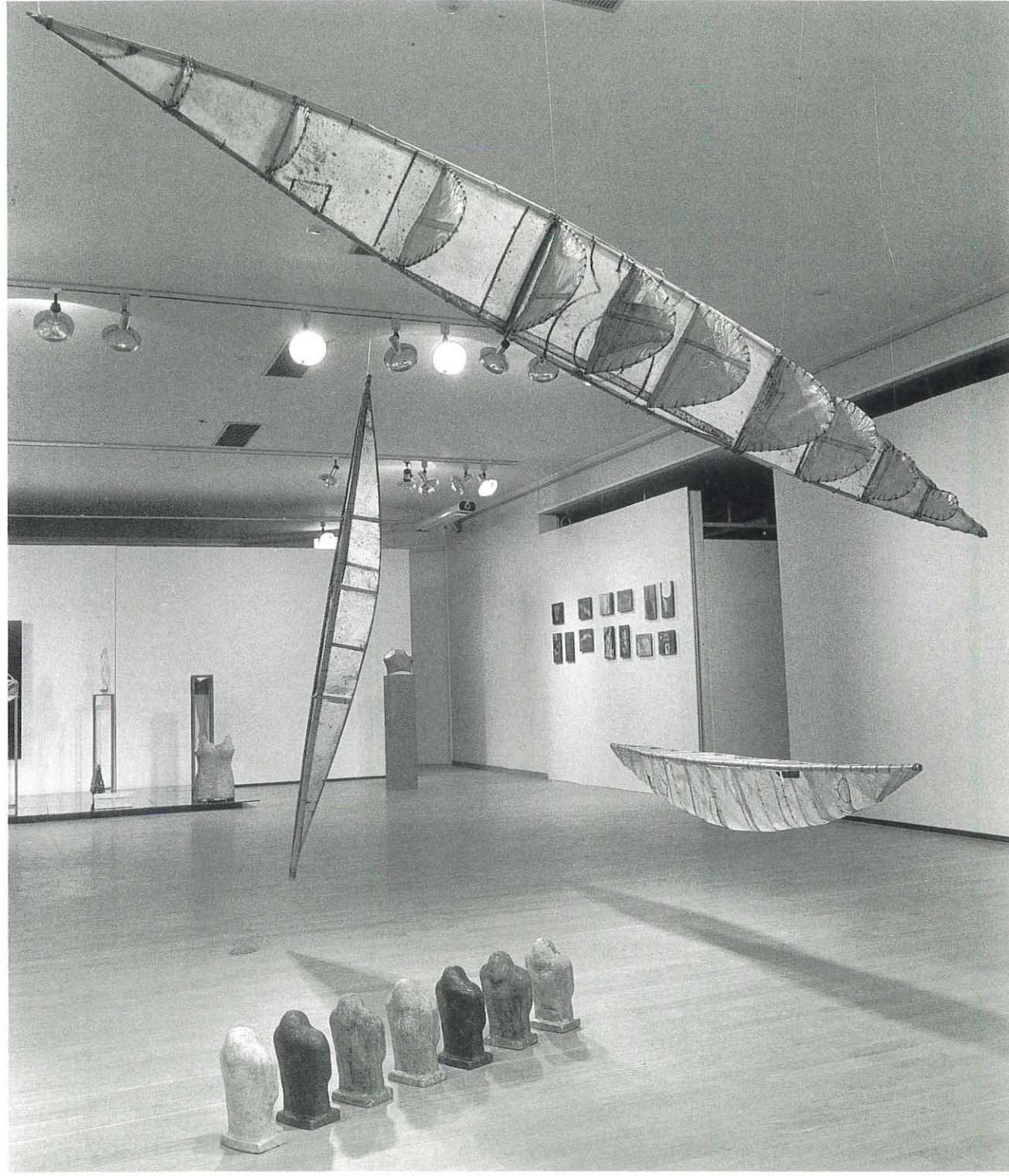

Margareta Klingberg: Skogsarbete björk, björkrot

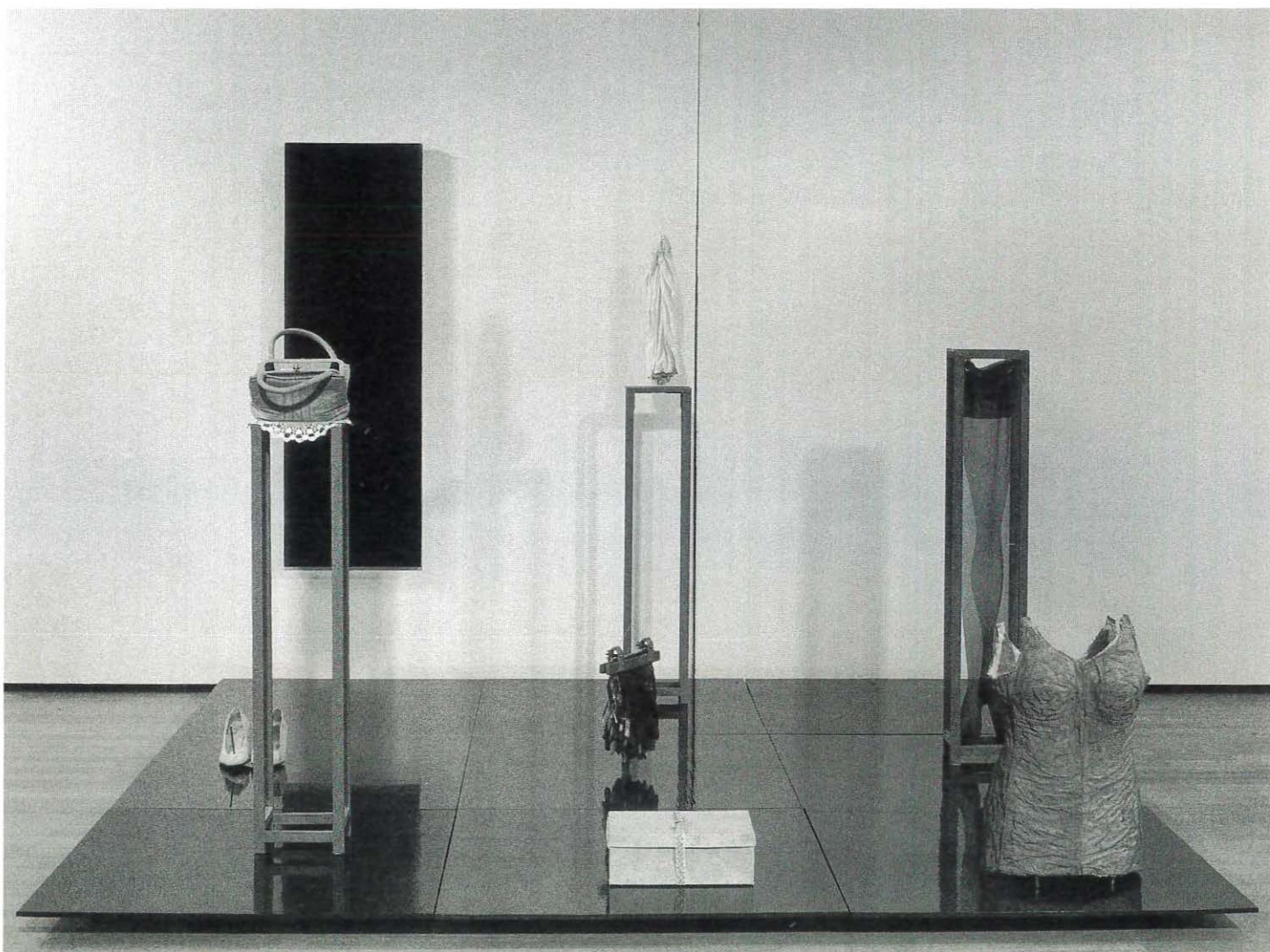

Ingrid Rådmark Hellström: Anima I, II, III segelduk, bambu, järn
som hade vi en själ gips

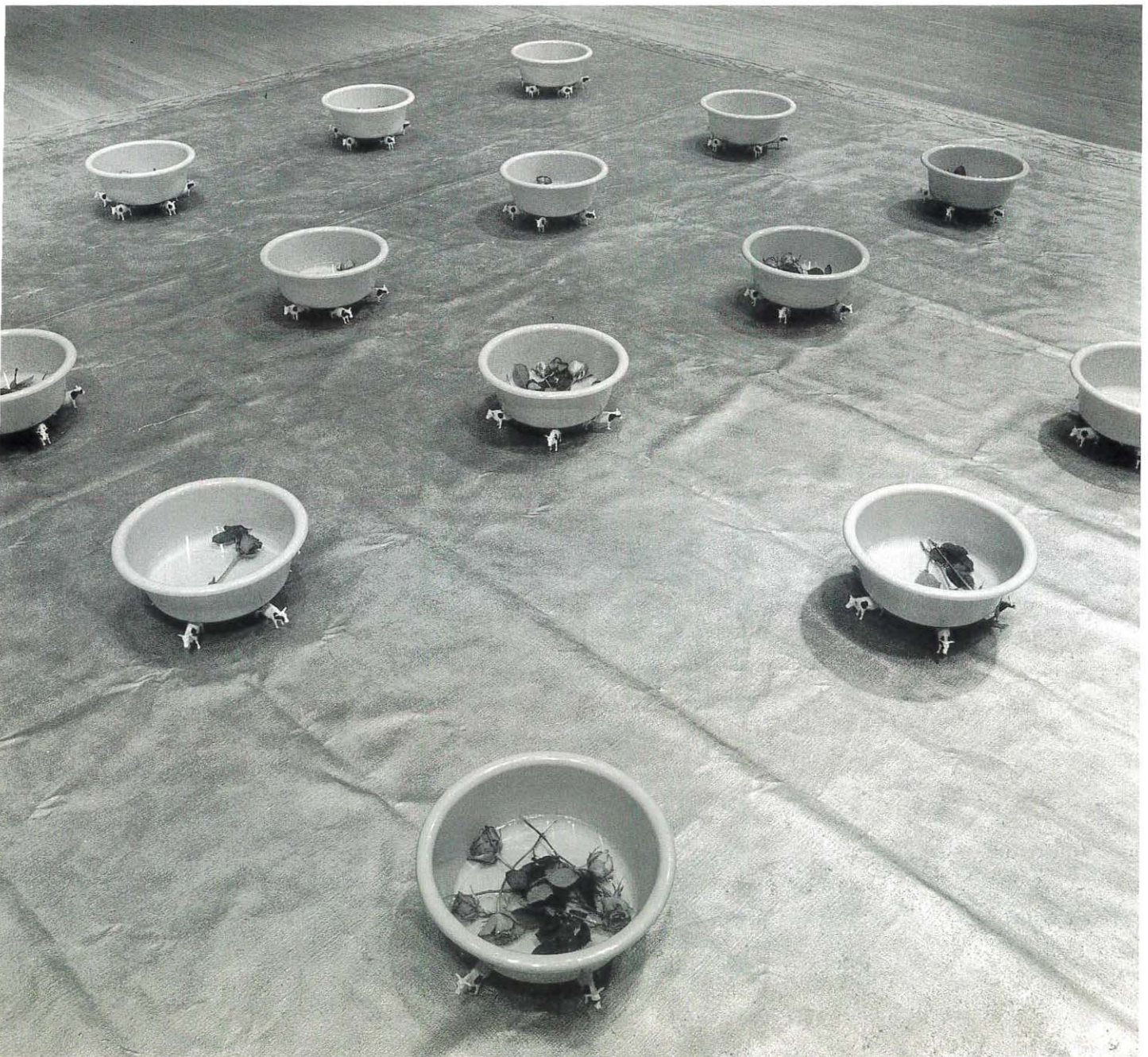
Majgret Skärholm: Tygstycke, veckat tryckt, målat, vaxat på bomull
Ben armerad betong, trä, tyg, bemålade

Hanna Sjöberg: Uppdelat objekt

Annelie Wemstad: "Rose is a rose is a rose is a rose" citat ur Sacred Emily av Gertrud Stein 1913
Installation

En inka-kvinna väver gobeläng medan en munk driver på med slag och sparkar. Ur inka-fursten Ayalas böneskrift till påven ca 1600 e Kr. (Ur Agnes Geijer Ur textilkonstens historia).

Den tid som läggs ned i en väv har ett pris – och något måste till för att den ska kunna mäta sig med allt annat som produceras.

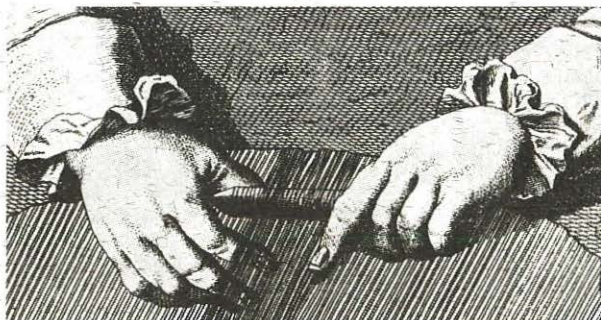
Det första som föreslås en väverska är att hon ska arbeta fortare. Den historiska förebilden finns. Inte i industrin utan i 1600-talets Peru där conquistadorerna höll sig med vävslavar. För att de skulle öka hastigheten gick munkar omkring med käppar och sparkade och slog. Inkafursten Ayala har tecknat dem i ett brev till påven...

Det finns en klassisk formel för att höja vävnadens pris: om en konstnär med högt marknadsvärde tecknar förlagan uppstår en värdestegring som medger den långsamma produktionstakten under väverskans flitiga fingrar. Konstnären lånar ut av sin status till den skickliga men lågt värderade hantverkaren. Denna fusion lägger ett par avgörande nollor till det slutliga priset. Så var det på 1600-talet då Rafael och Rubens stod för förlagorna liksom idag då Peter Dahls målningar vävs.

Bara det finns en samhällsklass i behov av att visa sin status brukar underverket ske: en dyrbar textil blir till. Så broderades gotikens mässshakar, så fylldes Vasa-borgarna med

flamländska vävar och så kommer det sig att Folkets hus i Bollsta bruk utanför Kramfors får en 100.000 kronorsväv efter en känd akvarellmålares förlaga år 1989. En finansman som vuxit upp i trakten har donerat praktverket och visar därmed sin egen särställning. Det danska folkets 50-årspresent till drottning Margrethe är en bildsvit ritad av Bjørn Nørgaard. Den ska vävas i de klassiska gobelängateljéerna i Paris.

Men när väverskan själv står för det konstnärliga uppsåtet och det långsamma utförandet existerar ingen sådan alkemi.

Också den antika myten om väverskan Arachne sammanknippar vävkonsten med ära och ryktbarhet, samtidigt lär den ut att väverskan själv bör inta en underordnad ställning och inte förhäva sig.

I Ovidius' metamorfos söker Pallas Athena ett sätt att skaffa sig berömmelse och får idén att utmana den skickliga spinnerskan och väverskan Arachne till tävlan i vävning. Det betonas att Arachne är en lågättad flicka som gjort sig känd för sin konstskicklighet på egen hand. Men hon är stolt och minst lika ärelysten som gudinnan.

I tävlingen går hon till överdrift och beskriver gudarnas kärleksliv i bilder. Gudinnan grips av harm då hon får se den färdiga väven i all sin prakt. Hon sliter den i stycken och slår sin konkurrent i pannan med en vävspole. Det blir för mycket för stackars Arachne, hon vill ta sitt liv och försöker hänga sig. I sista stund löser Pallas upp snaran men förvandlar väverskan till spindel. Så får hon hänga och utöva sin konst för evigt. Hennes hår och ögon flyter bort, kroppen blir bara buk och flickans skickliga fingrar blir trådiga spindelben.

Detta uppsplitande B-filmsscenario kan lusläsas och tolkas. Det antyder åtminstone att väverskan sätter sitt öde på spel då hon driver sin konst till ytterlighet. Men det som krävs av den väverska som framhårdar idag är inget mindre än Arachnes övermod och "brottsliga uppsåt"*. Vad som blir av henne om hon undgår att deformeras till spindel och vem som övertagit gudinnans straffande roll kan diskuteras.

Arachne hängd,
illustration ur
Ovidius' Metamorfoser,
Lyon 1527

Väverskan som arbetar i egen sak betjänar ingen och ingen kan utföra arbetet för hennes räkning. När den självsvåldiga ensam står för risktagandet finns det bara en sak hon kan återförsäkra sig med och det är angelägenheten i ärendet, digniteten i hennes ämne.

I vävkonsten finns inga rationaliseringsmoment och ingen genväg till mångfaldigande. Det är konstarten utan mellanhänder, ett sensibelt kroppsarbete. Bara med fingertopparna och absolut sinnesnärvaro arbetar sig väverskan in i den textila materien. Väven fångar upp och armerar ögonblicken. Vartefter fibrerna fogas till det som ska byggas upp

* Tönne Klebergs översättning

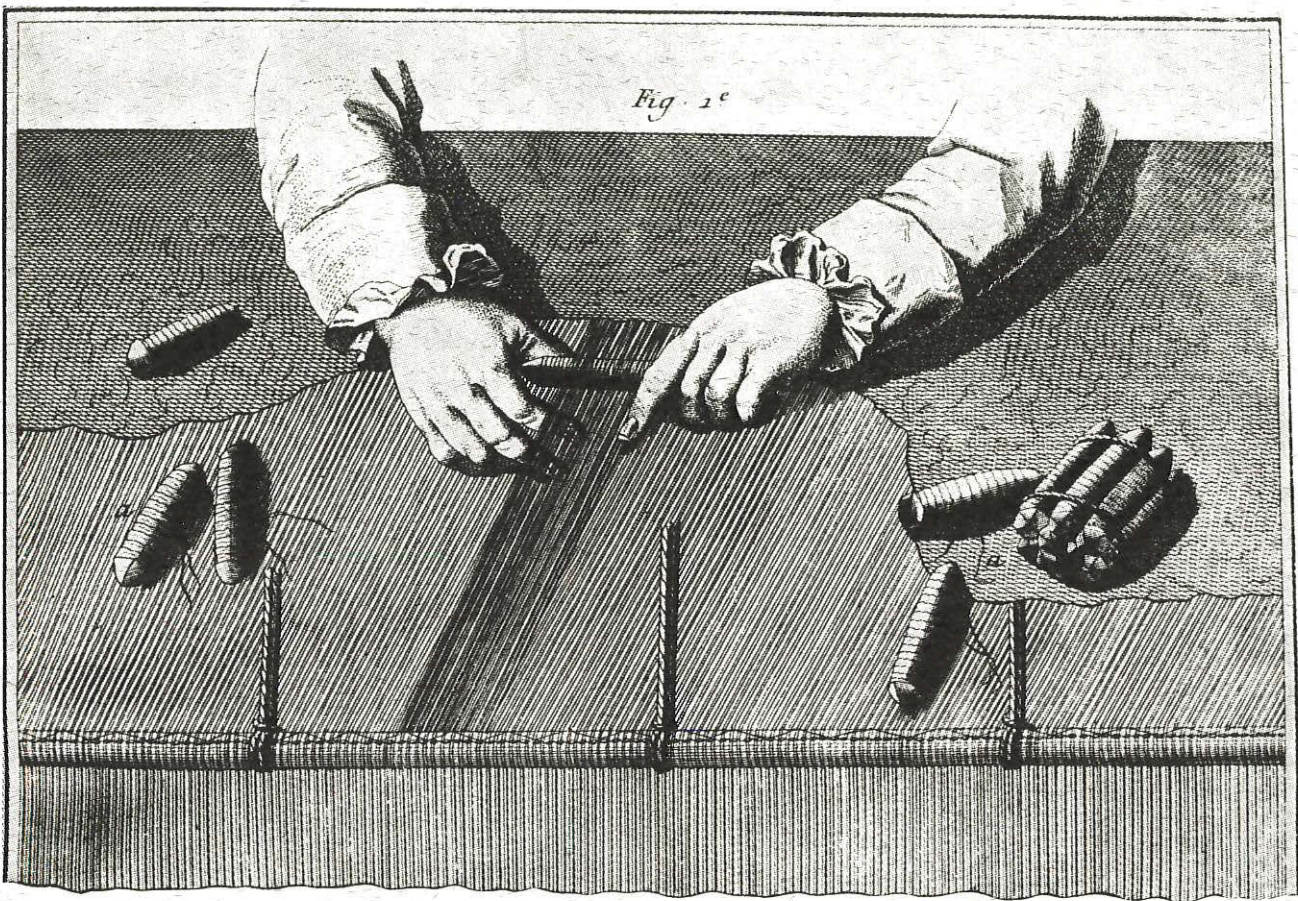
fördjupas hennes ärende och förankras hennes uppsåt. Bara genom att oupphörligen tillföra sådana kvaliteter kan väverskan motverka tiden och faktiskt sätta sig över den.

Jag vågar påstå att många människor längtar efter att få se dessa vävar som nästan ingen längre gör. Många lockas och bevakas av de spår väverskan lämnar efter sig. Att fästa sig vid en väv är lika enkelt som att bli förälskad och ställer samma blygsamma krav på förkunskaper. Utstrålningen från en väv är oftast direktverkande.

Men i en tid då vi avlönar präster utan att lyssna till vad de säger, då vi avvecklar kommunala konsumentrådgivare men inte anställer ekologer – varför skulle vi ha väverskor? Ja, kanske som en kombination av och ersättning för dessa tre.

Arbetets långa omloppstider föder en känsla för kretslopp och väverskan vet oftast något om ett liv i cykler. Men sitt förhållande till tiden tvingas hon till urskiljning och sovring. Hennes lösningar i det enskilda måste alltid gagna helheten. I motsats till de flesta andras kan hennes mål inte vara att öka hastigheten med våldsamma och förbrännande metoder – men väl att ta vara på tiden och i någon mån förädla den. Kanske är själva innebörden i hennes arbete att motverka glömska, förgänglighet, sönderfall.

Margareta Klingberg

INGER ANDERSSON
f 1953, bosatt i Stockholm

Utbildning:

Förberedande konstskolor 1979-81
Nyckelviksskolan 1981-82
Konstfackskolan, linjen för textil konst 1982-86
Kurser för yrkeskonstnärer:
Koppargrafik
Högtryck
Papperstillverkning
Textiltryck, påbyggnadskurs
Offentlig utsmyckning
Fotodokumentation av konst

Utställningar:

Textilgruppen 1989, separat
Konstfrämjandet, Örebro 1983
Ekebyhovs slott, Ekerö 1984
Röhsska konstslojdsmuseet, Göteborg 1984
"Presentation av ny medlem", Textilgruppen 1987
Konsthantverkarna, Göteborg 1988
Liljevalchs konsthall, 1990

Representerad
Statens konstråd

Medlem i Textilgruppen sedan 1987

KARIN EGERTZ
f 1954, bosatt i Sundbyberg

Utbildning:

Konstfackskolan, linjen för textil konst 1980-84

Utställningar:

"Macro Resume", Textilgruppen 1990, separat
"Textil i landskapet", Galleri Konstfack 1984 tillsammans med Margareta Klingberg och Majgret Skärholm
Konsthantverkshuset, Göteborg 1988 (Textilgruppen)
Doktor Glas 1990 (Textilgruppen)

Offentligt uppdrag:

Utsmyckning till Bankgirocentralens personalmatsal 1988

MARGARETA KLINGBERG
f 1942, bosatt i Stockholm och Junsele

Utbildning:

ABF:s konstskola, Umeå 1980-81
Konstfackskolan, linjen för textil konst 1964-67, 1981-84
Konstakademin, Warszawa, stipendiat 1985-86

Utställningar:

"Textil i landskapet", Galleri Konstfack 1984 tillsammans med Karin Egertz och Majgret Skärholm
Nordenfjeds kunstindustrimuseum, Midtnordiske kunstdager, Trondheim 1987
Gålsjöbruk, Kulturarvet, Härnösands stifts kultur-nämnd 1988
Textilgruppen, Nya medlemmar 1988
Nordkalottens höstsalong, Luleå 1989

Textila arbeten och offentliga uppdrag:

Rekonstruktioner, kläder i ryskt avantgarde, Moderna museet 1983
Vävar för Vägverkets sessionssal, Härnösand 1987
Tryck och miljögestaltning, Viskans kriminalvårdsanstalt, Torpshammar 1988
Väv för landstingets upphandlingsavdelning, Stockholm 1989

Representerad:

Statens konstråd, Västernorrlands landsting, Stockholms kommun, Östergötlands landsting, Stockholms landsting

Medlem i Textilgruppen sedan 1987

Publicerat texter i tidskrifterna Hemslöjden, Form, Konstnären och Provins

KARIN MILTON
f 1956, bosatt i Göteborg

Utbildning:

Konstfackskolan, linjen för textil konst 1981-86

INGRID RÅDMARK HELLSTRÖM

f 1946, bosatt på Färingö utanför Stockholm

Utbildning:

Nyckelviksskolan 1981

Handarbetets vänner 1981, 1984

Konstfackskolan, linjen för textil konst 1982-86

Kurser för yrkeskonstnärer:

Koppargrafik, 1986

Högtryck, 1987

Textiltryck, 1987

Papperstillverkning, 1988

Separatutställningar:

Galleri Mors Mössa, Göteborg 1987, 1989

Konstcentrum, Bollnäs 1989

Fågelängens galleri, Stenhamra, 1990

Sånga Säby månadsgalleri, Ekerö 1990

Samlingsutställningar:

Kulturhuset, Stockholm 1983

Form, Malmö 1983

Konstfrämjandet, Örebro 1983

Ekebyhovs slott, Ekerö 1984, 1986, 1989

Svartsjö slott, Ekerö 1988, 1989, 1990

Biblioteket, Håringe 1989

Herman Palmsalen, Stenhamra 1989

Sturegallerian, Stockholm 1990

HANNA SJÖBERG

f 1956, bosatt i Stockholm

Utbildning:

Nyckelviksskolan 1978-79

Konstfackskolan, linjen för textil konst 1980-84

Utställningar:

Galleri Kretsen, Södertälje 1989 tillsammans med
Majgret Skärrholk

Uppdrag:

Scentextilier till bl a Skånska teatern, Landskrona

Scenografi till Musikteatergruppen Oktober,

Södertälje vid ett flertal tillfällen

MAJGRET SKÄRRHOLK

f 1949, bosatt i Stockholm

Utbildning:

Konstfackskolan, linjen för textil konst 1979-84

Utställningar:

"Textil i landskapet", Galleri Konstfack 1984 tillsammans med Karin Egertz och Margareta Klingberg

Gerlesborgsskolan, Bohuslän, 1984

Stadsgalleriet, Halmstad 1985

Konsthallen, Härnösand 1986

Konstfrämjandet, Örebro 1986

Galleri Kretsen, Södertälje 1989, tillsammans med
Hanna Sjöberg

ANNELIE WEMSTAD

f 1957, bosatt i Upplands Väsby

Utbildning:

Östra Grevie folkhögskola, estetiska linjen

Gävle folkhögskola, konstlinje

Konstfackskolan, linjen för textil konst och formgivning 1982-86

Kurs i inom- och utomhusutsmyckning för yrkeskonstnärer 1986

Stipendium från British Council som möjliggjort scenografiskt praktiskarbete vid ett flertal brittiska teatrar, bland andra The National Theatre och Royal Shakespeare Company.

Utställningar:

Karlshamnns konsthall 1980

Lunds konsthall, Lundabiennalen 1987

Utfört scenografi till Kronobergs länsteater och till
Nya Mimensembeln, Stockholm

Arr: Södertälje bildningsnämnd och Kulturarbetsförmedlingen.

Katalogredaktör: Pia Thunholm
Katalogredaktion: Margareta Klingberg och Pia Thunholm
Foto/layout: affisch, vernissagekort, katalog: Jan Nordahl

Utställningskommissarie: Pia Thunholm
Tekniker: Ille Kippel, Kerstin Lindgren, Werner Näslund

Konstnärerna Hanna Sjöberg och Annelie Wemstad
har medverkat i uppsättningen av utställningen.

Artikelförfattaren Lars Borenius var studierektor på Konstfack-
skolan under de år utställarna fick sin utbildning där. Numera
ägare av Periscope, Stockholm.
Margareta Klingberg är en av de utställande konstnärerna.
Författarna ansvarar själva för innehållet i sina texter.

SÖDERTÄLJE KONSTHALL

15 DEC 90 – 20 JAN 91